

Тунгуський бог

Ліна Костенко

Я ж тебе вистругав, боже,
З такого смаглявого дерева!
Я ж вороною пір'інкою вуса тобі малював!
Я ж тобі, боже, повісив буси до самого черева!
Жінку свою найсолодшу на ніч тобі дарував!
Я ж тобі, боже, щоранку бив у священний бубон!
Я ж не стругав собі бога більше ні з яких дров!
Я ж тобі в ніздрі сережку!
Щоб ти не світив мені пупом,
Я ж золоті пацьорки звідси ось відпоров!
Я ж тобі — зуб акули! Я ж тобі — роги марала!
Я ж просив тебе, боже, щоб ти захистив мій чум!
Землі мої віднято... Діти мої повмирали...
Я ж просив тебе, боже. Ти мене, боже, не чув?
Зорі мої кедрові кров'ю моєю нагусли.
Вітер моєї свободи плюнув мені в лице.
Ти думав, як ми нещасні, ти думав, як ми тунгуси,
То ми вже до всього звикли, то видержим вже і це?!
Я ж був ладен валятись тебе тут під ногами,
а ти віддав мою землю на глум моїх ворогів!
Може, клячуть даремно люди перед богами?
Може, іноді треба бити своїх богів?
Може, іноді варто кидати їх у полум'я?
Де ж мої землі... і діти... і найсолодша жона?
Я ж тобі губи мазав кров'ю найкращого оленя!
А ти мені так віддячив?!
Так на ж тобі, на тобі, на!!!